

El bisbe Carrera i els desitjos impossibles pel Barça

Dm, 14/07/2015 per Catalunya Religió

([Memorial Joan Carrera](#)) En plena cursa cap a la presidència del Barça els candidats busquen tota mena de suport de socis i sòcies a través de campanyes publicitàries, globus pels nens, gorres i altres productes de marxandatge, etc. També es rodegem d'antics jugadors il·lustres de les diferents seccions del club, que ocuparan tal o qual càrrec de responsabilitat a la junta o a la secretària tècnica o prometenent la contractació d'aquell jugador que farà les delícies dels seguidors a l'Estadi.

M'ha resultat si més no curiós que en mig d'aquesta voràgine informativa l'assistència, a uns d'aquests actes promocionals, de "[dues persones significatives de l'Església](#)" recolzant a dos dels candidats. Per una part mossèn **Ballarín** (amb els seus 95 anys!) i per l'altre sor **Lucia Caram** prenent part en aquesta cursa presidencial.

De molts és conegut que el Bisbe Joan era soci del Barça i un bon aficionat al futbol i que cada cop que la feina li deixava una estona, s'ho feia venir bé per anar al Camp Nou on tenia un abonament per veure els partits del Barça.

De la relació Barça-Església el bisbe Joan també ens deixà un article publicat a la [Revista Barça](#) el desembre de 2004 precisament amb aquest títol: "Barça i Església? Valors a propòsit del futbol". En aquest article versava sobre la visió del "barcelonisme des de la seva sensibilitat cristiana". Per fer-ho primer desenvolupa unes reflexions que ell considera com a elements positius:

En primer lloc parla de "Fer pinya entorn dels sentiments compartits d'uns colors i ser capaços de dir tots junts com una sola veu: Gooooo!. Són un instant i una paraula màgica que ens fan ser un de sol. Com, els que pocs minuts abans discutien amb passió sobre tal o qual jugador, sobre si la tàctica de joc era o no l'adequada... ara ja estan d'acord i s'alegren junts".

En un segon punt assenyala que "m'emociona veure feliç la gent del poble davant d'expressions simbòliques i patriòtiques", en moments que no hi havia altra manera per poder-ho fer.

Finalment amb un sentiment emocionat parla de "la il·lusió visible en els nens i nenes que amb la gorra del club posada, movent els banderins, llueixen les samarretes amb el nom del seu jugador preferit".

No obstant no deixa de manifestar els desitjos "probablement impossibles", però que no considera del tot inútil mencionar:

En el primer punt a reflexionar ens deixa dit que: "M'agradaria que es rebaixés si més no, el volcà dels [interessos confusos](#) de l'ambició delirant sobre la que reposa

el món del futbol. Sempre m'he resistit a l'actitud puritana de qui, per aquesta causa, desqualifiquen la part positiva; si un rigor com aquest ho apliquéssim a tot, no ens podríem moure de casa. Però no renuncio a considerar-me un fanàtic actiu".

Un segon punt: "M'agradaria que no només desaparegués la violència dels altres, sinó també la verbal de molts espectadors que de la protesta i la indignació legítima no es passés mai a l' insult." I va més enllà quan diu que "encara una petita minoria d'aficionats conserva la virtut esportiva d'acollir amb un aplaudiment l'equip contrari quan surt al camp".

Acaba el seu article dient: "També m'agradaria que els qui compartim la fe cristiana no ens desconnectem quan estem al Camp. I que no la comprometéssim amb absurditats impròpies. Mai he pregat per que el Barça guanyi. En primer lloc perquè sempre m'he sentit motivat per necessitats més reals i més universals. En segon lloc perquè això equivaldria a demanar que perdi el rival... i això no estaria bé".

No voldria acabar aquest article sense fer referència a aquesta significativa història:

Pocs dies abans de la missa en record seu a la parròquia de Sant Isidre, el dia 3 d'octubre amb motiu del [cinquè aniversari de la seva mort](#), una senyora trucà a la parròquia demanat informació de quan es realitzaria la citada missa; al preguntar-li la relació que tenia amb el Bisbe Joan, manifestà que ella treballava en una parada d'aquelles que fan entrepans a l'Estadi i digué que el bisbe Joan sempre li'n comprava un i juntament amb la beguda. Amb el pas del temps, la salutació es tornà conversa i així aquesta senyora va conèixer al bisbe Joan i ara volia retre-li homenatge amb l'assistència a la missa commemorativa. Un exemple més de com el Bisbe Joan arribava a la gent amb el seu tarannà proper i senzill.